

Ifjabb Potozky László ezerkilencszáznyolcvannyolc szeptember huszonhetedikén, egy keddi napon, délelőtt tizenegy óra tizenhét perckor látta meg a napvilágot Szőke Béla szülész főorvos, no meg a kedves mama, Potozky Lászlóné született Benke Noémi segítségével. Az újszülött mindenkinek illedelmesen bemutatkozott, majd elhárította a feneke felé lendülő tenyeret, és önként felsírt. Körülbelül másfél perces bömbölés után megkérdezte, hogy elég lesz-e.

– Köszönöm, elég – felelte az orvos. – És hogy tetszik itt minálunk?

– Láttam jobbat is – dörmögte ifjabb Potozky László.

Egész testét, de leginkább a fejét és a végtagjait kéklő véraláfutások tarkították, ifjabb Potozky László úgy festett, mint egy alaposan összepotyolódott, erjedő szilva.

– Kanyargós volt kifelé az út, megszorult valahol a kedves papa nyomán? – kacarásztak az ápolónők, miközben lemosták, és az orrából is kiszívták a váladékot.

– Igyekeztem kapaszkodni, de anyám erősebbnek bizonyult – morogta ifjabb Potozky László.

Ezután megmérték. Hiába ellenkezett, hogy úgyis fölösleges, belefektették a mérleg kosarába, és hosszasan tologatták a mérőhengert.

– Négy és fél kiló! – vigyorgott egyik asszisztensnő az anyukára, mire ifjabb Potozky László intenzív működésbe léptette beleit, azok pedig kilenc hónapos terhüket a mérleg kosarába zúdították.

Rövid tisztogatás után újabb méretkezés következett, végül az adatlapra a születési súlyhoz három kiló nyolcvan dekát írtak.

Ifjabb Potozky Lászlót inkubátorba akarták tenni, hogy mihamarabb fölszívódjanak a véraláfutások, de ő vadul kapálózott, és azt kiabálta, hogy nincsen joguk a személyes szabadságát korlátozni, nem erőltethetik rá ezt a világot, azonnal engedjék el! Csak így sikerült elérnie, hogy néhány bizalmas szót válthasson az orvossal a szülőszoba sarkában. Vitakozni kezdtek, de az újszülött hamar az orvos fölé kerekedett, apja fia, gondolta Potozky Lászlóné született Benke Noémi.

Az orvos a kismamához lépett a csecsemővel, és ráfektette a hasára.

– Ezt azért beszéljék meg önök is.

Potozky Lászlóné született Benke Noémi értetlenül meredt az orvosra.

– Vissza akar menni – vont a vállát amaz.

Ifjabb Potozky László nem volt hajlandó vitába bocsátkozni édesanyjával, sajnálatát fejezte ki, hogy nem ismerheti meg apját és nagyszüleit, és nem veheti igénybe táplálkozás céljából anyja biztatóan duzzadó emlőit, majd lecsusszant a hasáról, és a lábai közé ereszkedett.

– Ne engedjék! – kiáltotta Potozky Lászlóné született Benke Noémi. Az orvos még utánakapott, de hiába.

– És nehogy császármetszéssel merjenek próbálkozni, mert isten engem úgy segítjen, magamra nyitom a gázt! – acsargott az újszülött a szeméremajkak közül. Aztán végleg otthagya a szülőszobát.

Így mondott le önként ifjabb Potozky László a napvilág további látásáról ezerkilencszáznyolcvannyolc szeptember huszonhetedikén, egy keddi napon, tizenkét óra előtt három perccel Szőke Béla szülész főorvos, no meg a kedves mama, Potozky Lászlóné született Benke Noémi hozzájárulása nélkül.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Potozky László

Látó Szépirodalmi Folyóirat